

τό Παρίσι, να πάη στο Βέλγιο, για να κάνει διαλέξεις, να βοηθήσει κάλλιτερους απ' τους παρισιανούς και να γράφει τέλος κανένα βιβλίο έντυπώσεων από το ταξίδι του. 'Αλλ' υπήρχε και κάποιος άλλος λόγος που ήθελε να φύγει από το Παρίσι. Είχε συγχαίσει τους παρισιανούς που τους θεωρούσε σαν μια ιδιαίτερη ανθρώπινη οάση. 'Εξ άλλου τον πείραζε πολύ και το ότι ήταν παραγωγισμένος : «Είμαι ένας γέρος, έγραφε σε κάποιο τον φίλο. Τό ήθος μου, μες στην γενική μετοχή, χαρακτηρίζεται ως άνομοιό. Οι συνάδελφοί μου με φθονούν γιατί δεν είμαι άγαμέμνων σαν κι' αυτούς. Με πέντε-έξη ανθρώπους συντηρούμαι. Άλλοτε πως τί οι δουλίες και οι συζητήσεις ; Δεν υπάρχει πιά άκοπο πρόμα».

Ειρωνία της μοίρας ! 'Ενώ επάλευε με τέτοια απόγνωση έναντι των πιο άδυσχερήτων έχθρων, έξοφρα του προτείνουν να τον παρασημοφορήσουν !

«'Ας παρασημοφορήσουν, έγραφε, άλλος τους κατοίκους της Γαλλίας εκτός μένα. Γιατί να παρασημοφορήσουν ένα ποιητή, ένα άνομοιό άνθρωπο, που ποτέ δεν τους ζήτησε κανέναν είδος παράσημο ; 'Εν τώ μεταξύ ένα βιβλίο που γράφει, το αφήνει άτελειώτο. Γιατί να το γράφω, λέει, αφού είμαι βέβαιος, ότι θά περάσω και αυτό άπαραίτητο ;»

'Ως τόσο η άνεγεία του όλο και αυξάνει. Κανείς δεν του κάνει πιά πίστωση. Για να ζήσει και τα βιβλία και τα έπιπλά του και έπειδή δεν μπορεί να πληρώσει το νοίκι του, αναγκάζεται μες σ' ένα μίση ν' αλλάξει έξη φορές δωμάτιο. 'Υπήρχαν νύχτες που έμεινε και άστεγος και που τις πέρασε, σαν τους χειρότερους άλητες επάνω στους μπάζους των πόρων. Κοιμόταν αυτόκλητος στα σπύια των φίλων του και έγεμμάτιζε μαζί τους κατά τον ίδιο τρόπο, για να τους κάνει δήμεν συντροφιά. 'Όλη τη μέρα του την περνούσε τρέχοντας έδω και κει προς έφορειν χορημάτων. Τα βόσανα τον είχαν γεράσει. 'Αν και 46 μόλις χρόνων, φαινόταν σαν γέρος. Τον επνομάζαν φάντασμα, καταραμένο γέρο, περιπλανώμενο λουδαίο.

'Άλλοι τον έλεγαν ιερέα. Φαίνεται, ότι το παρατσούζι αυτό του άρεσε, γιατί κι' ο ίδιος συχνά ρωτούσε : «'Αλήθεια δεν είμαι οά παπάς, οά κολοιμένος παπάς ;»

Σεις κουβέντες του ή ήταν τραγικός ή άπότομος ή έλεγε άφάνταστες τερατολογίες. Κάποτε τρώγοντας, ρώτησε έξοφρα το συνδαιτυμόνα του, έναν ήσυχο άνθρωπίκο :

— Μήπως φάγατε, κύριε, μιαλά μικρού παιδιού ; είδατε τί θαμνίσιο φραγητό που είναι ;

Και άλλοτε, πάλιν στο ξενοδοχείο, άρχισε την κουβέντα του, με τα έξις λόγια, που άπόφωσαν όλμ τον τρομό τον συνδαιτυμόνα του :

«Όταν, που λέτε, σκότωσα τον πατέρα μου...»

Στά ένχειροδανειστήρια και στα παλαιοπολιεία δεν κατέφευγε πιά άπομείνει και από έλλειψη βιβλίων δεν ήταν πιά δυνατόν να εργασθή. Βρισκόταν μες σ' έναν φαίλο κώλο ζητούσε ναύρη χρήματα για να κερδίσει χρήματα. 'Απ' την έταιρεία των συγγραφέων δεχότανε και τα μικρότερα ποσά. 'Η κατάσταση αυτή δεν ήταν δυνατόν να παραταθή. Πρό του οικονομικού του άδιέξοδου ο Μπωτανλιό απέφασε να πάη στο Βέλγιο για να κάνει διαλέξεις. 'Αλλά και κει καθώς θά ίδουμε έξακολούθησε η ίδια μαρτυρική του ζωή, μιά ζωή απ' τις πιο τραγικές, απ' τις πιο φριχαστικές που υπήρχαν.

K. Παράσχες

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΙΑ ΟΣΑ ΣΒΥΝΟΥΝ

- Τά κείνα σνλλογίζομαι, χλωμά και οργανώμένα,
Στά δάκρυα φαντισμένα
Πονετιλής αήξης,
- Τά όδδα που έχρουα τ' αγρόν, άδιδον αίμα αγάλη,
Σ' άδύοητο κανάλι,
Στήν αγκαλιά της γής.
- Τά φύλλα και τά σίννερα, που φεύγουν και πεθαίνουν,
Τά δέντρα να όπομείνουν,
Τη μοίρα τους μικρά,
- «Ό,τι θά μείνη άκίνητο και καθετί που πέφτει,
Στης λίμνης τόν καθρέφτη
Τά ρούφραα νεορά
- Κι' άκόμα σνλλογίζομαι, με μιά θλιμμένη έννοια,
Τά χόσια τά κροείνα
— «Ω ! σπαραγμός κρυφός !—
- Κι' εώς ματάκια που ήνθα, κάτω απ' τά βλέφαρά σας,
Στά σκοτεινά νερά σας,
Βασίλευε τό φός.,,

Λάμπρος Πορφύρας

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΕΝΟΣ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΥ

'Υπάρχει στον τρόπο με τον όποτον εκφράζεται ο έπαινος, στον τόνο της φωνής εκείνου που τον εκφράζει, κάποιο δηλητήριο που μεθά και τον πιο δυνατόν ακόμη άνθρωπο.

Είπε δυστύχημα πολλές φορές για μιά γυναίκα να είναι πάρα πολύ λογική. 'Όλα τά λογαριάζει, ακόμη και την αγάπη. 'Αλλά αγάπη ζυγισμένη, δεν είναι αγάπη.

«Είμαι χαρτοπαίκτης και γυναίκας» έλεγε κάποιος. Ψέμματα δυό πάθη δεν μπορούν να συνυπάρχουν στην καρδιά του ανθρώπου, γιατί τό ένα διώχνει τό άλλο.

Μην έχετε ποτέ έμπιστοσύνη στον έρωτα γυναικός με φαντασία ζωηρή και άχαλίνωτη. Τέτοιες γυναίκες δεν μπορούν ν' αγαπήσουν.

«Πούος ξέρει τί κακό σκοπεύετε να τό κάνετε για να το χαιρογελάτε έτσι» έλεγε κάποιος σε μιά κυρία που είχε χαιρογελάσει με τον γλυκύτερο τρόπο σε ένα κούριο. Και δεν είχε ίσως άδικο. 'Όταν η γυναίκα θέλει να κάνει κακό, τότε γίνεται πιο ύποκριτική.

'Ενας σοφός ινδός είπε : «'Η γυναίκα καμμία φορά, μην πωρώντας να σε πνίξη, σου χαιρογελά.»

Για δυό λόγους σκότάνει κανείς ή γιατί μισεί ή γιατί αγαπάει.

'Ο πλατωνικός έρωσ άνοίγει την πόρτα στον ύλικόν έρωτα.

Οι όρατες σκέψεις είναι τά λουλούδια της ψυχής, τά όποια ο ίδιος ο Θεός, ο τέλειος αυτός κηρυχός άδραστεύεται να ποτίξη. Φυτρώνουν καμμία φορά στην καρδιά του ανθρώπου, αλλά δεν άνθούνε ποτέ.

'Ο άνθρωπος είναι ύπερα από τά κουνούπια τό πιο βλαβερό και ένοχλητικό ζώοφο.

Είπε εύκολότερο να τετραγωνίσης τόν κώλο παρά να ρήξς σταθερότητα στον έρωτα.

'Η χώρα της φαντασίας έχει όρια, προς βορράν την 'Απογοήτευση' προς δύσης την Δυστυχία, προς νότον την 'Απελπισία και προς άνατολός την Αυτοκτονία.

Στό μέτωπο κάθε άνδρός διαβάζω : βλακεία. Στό μέτωπο κάθε γυναίκας : άνία. 'Η βλακεία των άνδρών έξηγει την άνία των γυναικών.

'Η 'Ελλάδα είναι η μόνη φιληνάδα, στην όποιαν συγχωρεί κανείς κάθε είδος απίστίας.

Α Ν Ε Κ Δ Ο Τ Α Κ Ι Α

Ο ΜΠΑΛΖΑΚ ΚΑΙ ΤΑ "ΜΕΛΑΓΧΣΑΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ,

'Υστερα από ένα μεγάλο ταξίδι, που έκανε σ' όλη τη Γαλλία ο διάσημος 'Ιταλός κριτικός Φιορεντίνο, έπήγε και στο Παρίσι όπου η πρώτη του σκέψη ήταν να επισκεφθή τόν ένδοξο τότε Γάλλο συγγραφέα 'Ονορέ ντέ Μπαλζάκ.

'Ο διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος δέχτηκε στο σπίτι του τόν 'Ιταλό κριτικό με μεγάλη ευγένεια και του έδειξε την βιβλιοθήκη του, όπου μεταξύ των άλλων βιβλίων φηγουράριζαν και πολλοί τόμοι από τά έργα του. 'Εξαφρα όμως τά μάτια του Φιορεντίνο πέσανε επάνω σ' ένα βιβλίο τό όποιο έφερε τόν τίτλο : «Μελαγχολικά Διηγήματα.»

Κατάπληκτος ο 'Ιταλός κριτικός ερώτησε με άπορία τόν Μπαλζάκ.

— 'Ως τώρα έχω διαβάσει τά φιλοσοφικά διηγήματά σας, καθώς και τά «Διασκεδαστικά διηγήματα», που έχετε γράψει. 'Αγνοούσα όμως, σάς βεβαίω, έντελώς, ότι είχατε γράψει και αυτό τό βιβλίο του «Μελαγχολικών διηγημάτων.»

— Άνοιχτε τη Βιβλιοθήκη να τό ιδήτε ! του άπάντησε τότε ο Μπαλζάκ χαιρογελάοντας. 'Ο Φιορεντίνο έπηρε τότε από τη βιβλιοθήκη του τό περίεργο αυτό βιβλίο.

— Μά τι είναι αυτό ; ρώτησε ο 'Ιταλός κριτικός, μόλις άνοιξε τό βιβλίο αυτό και είδε στις διάφορες σελίδες του μεριχούς τίτους χειρόγραφους, οι όποιοι έλεγαν με μεγάλα γράμματα : Κρέας, Λαχανικά, Ρίζι, Ζάχαρι. . . και διάφορους αριθμούς από κάτω

— Είναι ένα από τό τελευταία βιβλία μου, του άπάντησε γελώντας ο Μπαλζάκ. 'Εδώ γράφω τις έντυπώσεις από τήν... καθημερινή ζωή μου !..